

ΒΙΚΤΩΡΟΣ HUGO

Η ΥΠΕΡ ΠΑΝΤΩΝ ΠΡΟΣΕΥΧΗ

(ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΩΝ ΦΥΛΛΩΝ ΤΟ ΔΖ')

ΚΑΤ' ΕΜΜΕΤΡΟΝ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ

ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ Δ. ΒΑΛΒΗ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ "ΕΣΤΙΑ",

Κ. ΜΑΪΣΝΕΡ ΚΑΙ Ν. ΚΑΡΓΑΔΟΥΡΗ

1904

841.7
H.

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σερρών

Αρ. Π. 297/1963

136

Η ΥΠΕΡ ΠΑΝΤΩΝ ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σερρών

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σερρών

8417

ΔΩΡΕΑ 3780/67
ΤΗΣ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ

ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΗΥΓΟΝΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ

Η ΥΠΕΡ ΠΑΝΤΩΝ ΠΡΟΣΕΥΧΗ

(ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΩΝ ΦΥΛΛΩΝ ΤΟ ΑΖ')

ΚΑΤ' ΕΜΜΕΤΡΟΝ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ

ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ Δ. ΒΑΛΒΗ

111 10015 604

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ "ΕΣΤΙΑ,"
Κ. ΜΑΪΣΝΕΡ ΚΑΙ Ν. ΚΑΡΓΑΔΟΥΡΗ
1904

841.7

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

ΚΝΠ. 904 : 111

ΛΟΥΪΖΗ ΡΙΑΓΚΟΥΡ

ΤΗ.

ΚΑΛΗ ΚΑΓΑΘΗ

ΣΥΜΠΟΛΙΤΙΔΙ ΗΜΩΝ

ΙΕΡΟΝ

*Ἐντιμοτάτη δέσποινα καὶ ἑλληγικωτάτη,
ἀντὶ τῶν ὄσα εὐγενῆς ἐκφράζει ἡ ψυχὴ Σου,
ἀντὶ τῶν ὄσα εὐγενῆς ἡ δεξιὰ Σου πράττει,
ἀντὶ τῶν ὄσα εὐγενῆς χαράσσει ἡ γραφίς Σου*

*δέξαι ἐν ῥόδον εὐθαλὲς καὶ χάριν ἔχον θείαν,
δέξαι ἐν ῥόδον σπάνιον κατὰ τὴν εὐωδίαν,
δέξαι ἐν ῥόδον ἐκ τοῦ Σοῦ
κοπὲν καὶ τοῦτο Παρθασοῦ!*

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σερρών

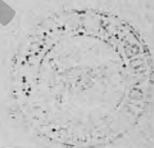
ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΗΥΓΟ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΩΝ ΦΥΛΛΩΝ

ΤΟ ΛΖ'

Ora pro nobis!

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σερρών

Η ΥΠΕΡ ΠΑΝΤΩΝ ΠΡΟΣΕΥΧΗ

— • —
Α'

Κόρη μου, ὦρα προσευχῆς! — Νυκτὸς ἀπλοῦνται ζόφοι.
Πέραν ἐκεῖ χρυσοῦς ἀστήρ, ἰδέ, τρυπᾷ τὰ νέφη·
ἐν τῇ ὁμίλῃ φαίνονται σειόμενοι οἱ λόφοι·
ἄκουσον! Ἄρμα μόνον ἐν μακρόθεν ἐπιστρέφει...
Τὰ πάντα καθησύχασαν, καὶ αὔρα τῆς ἐσπέρας
ἀπὸ τῶν δένδρων καθαιρεῖ τὴν κόκκιν τῆς ἡμέρας!

Λυκόφως ἀνεπέτασε τοῦ οὐρανοῦ τὰς θύρας,
καὶ τᾶστρα ἐκτινάσσονται εἰς φλέγοντας σπινθῆρας·
ἢ δύσις τοὺς χρυσοῦς αὐτῆς τοὺς πορφυροῦς βραχύνει·
ἢ νύξ προσπίπτουσ' ἀργυροῖ τοῦ ὕδατος τὸ στρωμα·
αὔλακες, θάμνοι, ἀτραποὶ εἰς ἐν ἐνοῦνται σῶμα·
ἀνήσυχον τὸ βῆμά του ὁ διαβάτης τείνει.

Εἰς τὴν ἡμέραν ἔλαχον οἱ κόποι καὶ τὰ μίση.
Προσευχηθῶμεν: νύξ φαιδρὰ τὰ πάντα περιπτύσσει!
Ὁ γηραιὸς ποιμὴν, ὁ θροῦς, ὃν αὔρα ψιθυρίζει,
τὰ ποίμνια, τὰ ὕδατα μεθ' ὑποκόφων ῥόχθων,
τὸ πᾶν δηλοῖ τὸν κάματον. Ἡ φύσις, πλήρης μόχθων,
ἀγάτης, ὕπνου, προσευχῆς ἢ τλήμων πάλιν χερίζει!

Τὴν ὥραν ταύτην ὁ Θεὸς ἐλκύνει τὰ παιδιά.
 Ναί, ὅτε ἄχαρις ἡμᾶς ἠδύνει ἀσχολία,
 πρὸς τὸν αἰθέρα τὰ μικρὰ παιδιά ἀνυψοῦντα
 τοὺς ὀφθαλμούς, συνέχοντα τὰς χεῖρας τεταμένας
 καὶ λέγοντα γυμνόποδα εὐχὰς ἡγιασμένας,
 προσεύχονται ὑπὲρ ἡμῶν, τὸν ἔλεον ζητοῦντα!

Κοιμῶνται ὕστερον φαιδρά. — Καὶ τότε ἔσχορπισμένα
 ἐν τῇ σκιᾷ τὰ ὄνειρα, πτηνὰ κεχρυσωμένα,
 γεννώμενα ἐκ τῶν ὠχρῶν τῆς δύσεως ἀκτίων,
 μακρόθεν χεῖλη βλέποντα ῥοδόχροα παιδίων,
 ὡς ἵπτανται αἱ μέλισσαι πρὸς πέταλ' ἀνθυλλίων,
 κατέρχονται εἰς τὰ φελῆ κλινίδια ἐκείνων!

*Ὡ ὕπνε λίχνου, προσερχῆ παιδίου συγκινῶσα,
 φωνὴ γλυκεῖα πάντοτε, μηδέποτε λυποῦσα,
 φαιδρὰ θρησκεία, σπείρουσα γελῶτων φῶς ἀγίων,
 μελίφθογγον προοίμιον τοῦ μέλους τοῦ θανάτου, —
 ὡς τὸ πτηνὸν κοιμίζεται ὑπὸ τὴν πτέρυγάν σου,
 προσερχηθὲν τὸ πνεῦμά του κοιμίζει τὸ παιδίον!

B'

Κόρη μου, ὦρα προσευχῆς! — Καὶ πρῶτον ἡ εὐχὴ σου
 ὑπὲρ ἐκείνης ἅς χυθῆ, ἐξ ἧς ἡ γέννησίς σου,
 καὶ ἦτις ἐκ τοῦ οὐρανοῦ σ' ἐκόμισε μοχθοῦσα,
 καὶ ἦτις τόσας χάριν σου ὑπέστη ἀγρυπνίας,
 καί, τὴν ζωὴν χωρίσασα εἰς τέρψεις καὶ πικρίας,
 εἰς σὲ τὸ μέλι ἔδωκε, τὴν ἄμινθον λαβοῦσα!

Καὶ ἔπειτα ὑπὲρ ἐμοῦ! Πλειότερον ἐκείνης
 χορήζω ἐγώ! Μεστὴ αὐτή, ὡς σύ, εὐθυφροσύνης,
 ἔχει φαιδρὸν τὸ μέτωπον καὶ ἤρεμον καρδίαν!
 Οὐδεὶς προὔκαλεσεν αὐτῆς οὐδέποτε τὸν φθόνον·
 πολλοὺς ἠλέησε· σοφῶς τὸν βίον ζῆ τῶν πόνων,
 προσφέρουσα εἰς τὰ δεινὰ ὑπομονὴν τελείαν.

Εἰ καὶ διάγει φιλανθῆς καὶ ἄνθη πλείοστα δρᾷ,
 ἐκ τοῦ φλοιοῦ τῶν κακιῶν τὰς χεῖρας ἀποτρέπει,
 οὐδ' ἔπεσεν ἀπατηλῆς ποτὲ σαγήνης θύμα·
 τῆς λήθης εἰς τὸ παρελθὸν ἄδρὸν τὸν πέπλον ὀπίπτει·
 τὸν νοῦν αὐτῆς οὐδέποτε κακῆ φροντίς καλύπτει,
 ἥτις μελαίνει τὴν ψυχὴν, ὡς ἡ σκιά τὸ κῆμα.

Δὲν ἐννοεῖ — καί, ὡς αὐτή, μηδέποτ' ἐννοήσης
 καὶ σὺ — τὰς ὅλως ταπεινὰς τοῦ κόσμου συγκινήσεις,
 μερίμνας, τύψεις, ἰδονὰς, ματαιοτήτων πλήθος,
 τὸ πάθος τὸ ἐν τῇ ψυχῇ ὡς ὁ ἀφρὸς κυμαῖνον,
 τὴν θλιβερὰν ἀνάμνησιν σκηνῶν κατησχυμένων
 τὴν προκαλοῦσαν ἐρυθρὸν αἰδημοσύνης ἦθος!

Ἐγὼ γινώσκω τὴν ζωὴν, καὶ διδαχὴν τελείαν
 θὰ λάβης, ὅταν μείζονα θὰ ἔχῃς ἡλικίαν,
 θὰ μάθῃς ὅτι τὸ ζητεῖν τὴν αἴγλην καὶ τὸν πλοῦτον
 εἶνε μωρία καὶ μηδέν, καὶ ὅτι τὴν αἰσχύνην
 καρποῦται, τὴν λαμπρότητα θηρεῦων τις ἐκείνην,
 καὶ ὅτι φθείρει τὴν ψυχὴν ὁ ζῶν τὸν τρόπον τοῦτον!

Ναί, ἀλλοιοῦται ἡ ψυχὴ κατὰ τὸν βίον λίαν·
σαφῶς μὲν πάντων διορᾷ τὸ τέλος, τὴν αἰτίαν,
ἀλλ' ἀπαυδᾷ παλαίονσα κατὰ τῶν κατοτρόπων·
ὁ παροδίτης ἄνθρωπος προσκρούων ἀποκάμνει,
καὶ πάντοτε λαμβάνουσιν οἱ προστιχόντες θάμνοι
προβάτων ἔριον λευκὸν ἢ ἀρετὴν ἀνθρώπων!

Εὐχθήθητι ὑπὲρ ἐμοῦ λοιπόν! — Εἰπέ καὶ μόνον :
— Θεέ, Θεέ μου, Κύριε καὶ Πάτερ τῶν αἰώνων,
ἐλέησον, ὦ Ἀγαθέ, κατὰ τὸ ἔλεός Σου! —
Ἐλεύθερος ὁ λόγος σου πρὸς τὸν Θεὸν ἄς τρέχῃ·
μὴ, φῶς μου, φρόντιζε, τὸ πᾶν ὁδὸν ἰδίαν ἔχει,
μὴ φρόντιζε ποῦ φέρεται ὁ λόγος ὁ σεπτὸς σου!

Οὐδὲν ὑπάρχει ἐν τῇ γῆ χωρὶς ὁπῶν ἰδίων.
Ἐποταμὸς κατέργεται εἰς τὸ ὑγρὸν πεδίον·
ἡ μέλισσα μελιτουργεῖ ἐπ' ἄνθους καθ' ἑκάστην.
Πᾶν πτερωτὸν πρὸς τὸν σκοπὸν, ὃν ἔχει, φέρει τῶμμα :
Ἐαετὸς τὸν ἥλιον ζητεῖ, ὁ γῆψ τὸ πτῶμα,
ἡ χελιδὼν τὴν ἀνοιξίν, ἡ προσευχὴ τὸν Πλάστην!

Ἐτε ἀρίπταται ἡ σὴ εὐχὴ πρὸς τὸν αἰθέρα,
εἶμαι ὡς δοῦλος, ὃν πνοὴ δροσίζει ἐλευθέρα,
ἀφ' οὗ βαρὺ κατέθηκε τὸ ἄχθος εἰς τὸν δρόμον·
ὁ νοῦς μου ἐλαφρύνεται, διότι τὸ φορτίον
τῶν κακιῶν μου, τῶν πλανῶν, τῶν μόχθων τῶν μυριῶν
ἡ προσευχὴ σου ἀποσπᾷ ἐκ τῶν κυπτῶν μου ὤμων!

Εὐχθήητι ὑπὲρ τοῦ σοῦ πατρός, ὦ κόρη νέα,
 ἵνα κοσμήῃ τὸν ὕπνον μου λευκῶν ἀγγέλων θέα,
 ἵνα ὡς λίβανος φλεχθῶ τῶν θυμιατηρίων! —
 Ἐξάλειψον, ἀγνή πνοή, τὰ ἀνομήματά μου,
 ἵνα ἀναλάβω καθαρθείς τὴν ἀφρότητά μου,
 ὡς ἐκκλησίας δάπεδον νεόπλυτον καὶ λεῖον!

Γ'

Προσεύχου ἔτι ὑπὲρ πάντων, ὅσοι
 ἐπὶ τῆς γῆς πορεύονται τῶν ζώντων!
 Ὑπὲρ ἐκείνων, οἵτινες πλανῶσι
 χωλὸν τὸ βῆμ' ἀνά ξηρὰν καὶ πόντον!
 Ὑπὲρ τοῦ ἄφρονος κοιμψευομένου
 τοῦ ἐκ λαμπρᾶς ἐσθῆτος τερπομένου
 καὶ ἐκ τῶν ἵππων τῶν Ἀραβικῶν!
 Ὑπὲρ παντὸς μοχθοῦντος ἀνευδότης,
 ἢ νεανίου ἢ γεγηρακότος,
 ἢ ἀγαθῶν ἐργάτου ἢ κακῶν!

Ὑπὲρ ἐκείνου, ὃν κοινὴ κραιπάλη
 θυπαίνει μέχρι τῆς ἀγνῆς πρωίας,
 ὅστις εἰς μέθης ὥραν μεταβάλλει
 τὴν θεῖαν ὥραν τῆς γονυκλισίας,
 ὅστις ὠρύεται καὶ ὀργιάζει
 καθ' ἣν στιγμὴν ἐνδόμυχον ἐκφράζει
 τὸν ὕμνον ἢ ψυχὴ πρὸς τὸν Θεόν,
 καὶ ἐξακολουθεῖ, περατωθείσης
 τῆς προσευχῆς, μεθ' ὑπερέρας λύσεως,
 ὡσεὶ δὲν ἤκουσε τὸ θεῖον Ὅν!

Τέκνον, ὑπὲρ τῶν τρουφερῶν παρθένων!
 Ὑπὲρ τῶν δεσμοτῶν τῶν τρισαθλίων!
 Ὑπὲρ τῶν γυναικῶν τῶν ἀνειμένων,
 τῶν πωλουσῶν τὸν ἔρωτα τὸν θεῖον!
 Ὑπὲρ τοῦ πνεύματος τοῦ μελετῶντος!
 Ὑπὲρ τοῦ ἀσεβοῦς καὶ φαύλου ὄντος
 τοῦ βλασφημοῦντος ὅτι ἱερόν! —
 Μὴ φεΐδου τῶν εὐχῶν σου τῶν ὑψίστων!
 Σὺ εἶσαι ἡ θρησκεία τῶν ἀπίστων,
 ἡ πίστις τῶν ἀθρήσκων καὶ μορῶν!

Προσεύχου ἔτι ὑπὲρ πάντων, ὅσοι
 ὑπὸ ψυχροῦς κοιμῶνται τάφων λίθους,
 βαράθρων, ἅτινα θά ὀρυχθῶσι
 καὶ εἰς τὰ σώματα τοῦ ζῶντος πλήθους!
 Ἐκείνων αἱ ψυχαί, ἐστίαί πόνων,
 ν' ἀπαλλαγῶσι θέλουσι καὶ μόνον
 τοῦ παλαιοῦ τοῦ σώματος ἰοῦ.
 Μὴ χαίρουσι, διότι σιωπῶσι;
 Ὡ τέκνον, τίμα ὅσους τελευτῶσι!
 Τὴν γῆν τοῦ τάφου σέβου πρὸς Θεοῦ!

Δ

Γονυπετής, γονυπετής ἐπὶ τῆς γῆς! Πατέρα
 κρύπτει ἡ γῆ τοῦ σοῦ πατρὸς καὶ τῆς μητρὸς μητέρα!
 Αὐτὴ λαμβάνει ὅ,τι ζῶν ἡ μήτηρ Φύσις πλάσσει!
 Ἄβυσσος αὐτὴ ὅπου χοῦς καλύπτει χοῦν ἀρχαῖον,
 ὅπου ὑπάρχουσι γονεῖς ἐπὶ σωρῶν γονεῶν,
 ὡς κύμα ἐπὶ κύματος ἐν ἀχανεῖ θαλάσῃ!.

Ὅταν κοιμᾶσαι, τέκνον, σύ, γελᾷς! Ὀνειρῶν σιμῆνος
 ἐν τῇ σκιᾷ τοῦ ὕπνου σου δινεῖται εὐφροσύνως,
 ἂν ἀναπνεύσης, φεύγουσι περιδεῖ ἑκεῖνα,
 ἀλλ' εἶτα πάλιν ἔρχονται, καὶ τέλος ὄμμα θεῖον
 ἀνοίγεις, ὅταν μειδιᾷ, ὧ φίτατον παιδίον,
 ὁ ὄρθρος, ὄμμα καὶ αὐτός, χρυσῆν δωροῦν ἀκτίνα!

Ἄλλ' ὅμως ἂν ἐγίνωσκες πῶς οἱ νεκροὶ κοιμῶνται!
 Ἐπὶ ψυχρῶν, σκληρῶν κλινῶν τὰ σώματά των θλῶνται.
 Ἀγγέλων στόμα πρὸς αὐτοὺς δὲν χύνει μελωδίαν.
 Τὰ εἶδωλα τῶν ἔργων των φοιτῶσιν ἀνενδότως.
 Ὅρθρον ποτὲ δὲν ἔχουσι, καὶ τύψις συνειδότος
 σκόληξ καθίσταται, βορὰν λαμβάνων τὴν καρδίαν.

Ἄλλ', ἓνα λόγον λέγουσα ἢ λέξιν μόνον μίαν,
 νὰ φυγαδεύσης ἀπ' αὐτῶν τὴν τύψιν τὴν βαρεῖαν
 σὺ δύνασαι, νὰ χύσης πῦρ γλυκὸ εἰς τὰ ὀσῆα των,
 νὰ εἰσαγάγῃς φῶς λαμπρὸν εἰς ἐσβεσμένον ὄμμα
 καὶ θόρυβον χρυσεῖς ζωῆς νὰ ῥίψῃς εἰς τὸ πῶμα
 ἀπὸ ἀνέμων καὶ δασῶν καὶ καθαρῶν ναμάτων.

ὦ, λέγε, ὅταν, νεαρὰ καὶ σκεπτική, τὸ βῆμα
 πλανᾷς παρὰ τοῦ ὁύακος τὸ κλαυθμηροῦζον κῆμα
 ὑπὸ σκιῶδες φύλλωμα, καὶ πᾶσα τύρβη παύη,
 ἐνίῳτ' ἐκ τοῦ ὕδατος καὶ τῶν τῆς αἴρας πύλων
 δὲν ἀκροᾶσαι λέξεων ἠπίων καὶ αὐλῶν;
 — Ἡ προσευχή σου, τέκνον μου, δὲν θὰ μὲ περιλάβῃ;

Εἶνε ὁ θρηῆνος τῶν νεκρῶν!— Εὐχαὶ ὑπὲρ ἐκείνων
 ποιῶσιν εὐθαλέστερον τοῦ τάφου των τὸ κρίνον,
 οὐδὲ μακρόθεν τις αὐτοὺς σαρκάζει τῶν δαιμόνων
 καὶ τοῦναντίον ἔχουσιν οἱ παρημελημένοι
 ζοφώδη νύκτα καὶ ψυχράν, καὶ πάντοτε ἐμβαίνει
 ἡ ῥίζα εἰς τὰ σπλάγγνα των δρυῶν ἀνοικτιζομένων!

Προσεύχου, ἴνα ὁ πατήρ, αἱ μάμμαι καὶ ὁ θεῖος,
 οἱ τὰς ἀγνάς ἡμῶν εὐχὰς ποθοῦντες ἐγκαρδίως,
 σκιρτήσωσιν ἀκούοντες τὸ φίλον ὄνομά των,
 πεισθῶσιν ἔργῳ ὅτι ζῆ ἡ μνήμη των ἀκμαία,
 καὶ ὡς ἡ αὐλαξ τὰ φυτὰ αἰσθάνεται τὰ νέα,
 ἐν αἰσθανθῶσι δάκρυον ἐντὸς κενῶν ὀμμάτων!

Ε'

Εὐχὴ ὑπὲρ τῶν πάντων, φῶς μου,
 δὲν εἶνε ἔργον τῶν ἐμῶν,
 εὐχὴ ὑπὲρ τοῦ ζῶντος κόσμου,
 τοῦ σφαλλομένου καὶ ἀθλίου,
 ὑπὲρ τοῦ τάφου τοῦ σκοτίου,
 τῆς ῥίξης ταύτης τῶν βωμῶν!

Ἐγὼ ὁ μάταιος δὲν πρόπει,
 ἢ ἀτελής εἰκὼν θνητοῦ,
 εὐχῆς ἀγνὰ νὰ εἶπω ἔπι
 ὑπὲρ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους!
 Ἄνεπαρκεῖς, ὦ Πλάστα, αἶνους
 ἔχω καὶ χάριν ἐμαυτοῦ!

Ναί, ἂν τις, κόρη, ἔχη σθένος
ὑπὲρ τῆς γῆς νὰ εὐχηθῆ,
ἔφ' ἧς πλανᾶται πλάνον γένος,
σὸ εἶσαι μόνη, ἧς γλυκεῖα
εἶν' ἡ φωνὴ ὡς μελωδία,
ἧς ἡ ἀγνή ψυχὴ ἀνθεῖ!...

Ἄθῳα εὔχονται παιδιά
ὑπὲρ τῶν ζώντων ἐν κακοῖς,
σεπτοῦ τεμένους ταῦτα ἴα,
καπνοὶ τῶν θυμιατηρίων,
ἕμνοι χωροῦντες πρὸς τὸ θεῖον
πεφίλημένοι καὶ γλυκεῖς!

Ἀφῶμεν ταύτας ἐλευθέρως
τὰς προσευχὰς τὰς ἱεράς.
Ἀφῶμεν πάσας τὰς ἐσπέρας
γονυπετοῦντα τὰ παιδιά.
Ἐκ τούτων πᾶσα σωτηρία
ἡμῶν τῶν τέκνων τῆς ἀρᾶς!

Γ'

Τὴν προσευχήν σου δὸς λοιπὸν ὡς ἔλεον γενναῖον
εἰς τοὺς γονεῖς σου, τέκνον μου, καὶ εἰς γονεῖς γονέων
δὸς εἰς τὸν πλούσιον, εἰς ὃν ἀρνεῖται καθ' ἐκάστην
τὴν εὐτυχίαν ὁ Θεός, δὸς εἰς τὸν δυστυχοῦντα,
δὸς εἰς τὴν χήραν, εἰς αὐτὸν τὸν ἀθεμιτουργοῦντα,
εἰς τοὺς νεκρούς, εἰς ἅπαντας! — Δὸς τέλος εἰς τὸν Πλάστην!

«—Πῶς ; ψιθυρίζει ἡ δειλὴ φωνὴ σου πνιγομένη,
 Τί δύναται ὁ Ὑψιστος, ὁ Πλάστης ν' ἀναμένη,
 ὁ τῶν ἀγίων ἅγιος, ὁ βασιλεὺς ὁ θεῖος,
 ὁ ἔχων πάντοτε λαμπρὰν ἡλίων συνοδίαν,
 ὁ κατευνάζων καὶ αὐτοῦ τοῦ πόντου τὴν μαρίαν ;
 Δὲν εἶνε εἷς, δὲν εἶνε πᾶν, καὶ νῦν καὶ αἰωνίως ; » —

᾿Ω τέκνον, ὅταν παίξης σὺ καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν
 μετὰ τῶν δύο ἀδελφῶν, δὲν εἶσαι τὴν ἐσπέραν
 πεπονημένον ἐντελῶς, — τὸ σῶμά σου δὲν κλίνει ;
 Δὲν θέλεις κάρυά τινα καὶ τὸ λευκόν σου γάλα ;
 Δὲν σὲ φιλεῖ ἡ μήτηρ σου καὶ ἔπειτα μετ' ἄλλα
 δὲν κύπτει, καὶ γονυπετῆς τοὺς πόδας σου δὲν πλύνει ;

Ὑπάρχει φίλος τις λοιπὸν καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν
 βαδίζων μετὰξὺ ἡμῶν εἰς τὴν γῆνιν σφαιραῖαν,
 διάκονος, παρήγορος γλυκὺς ψυχῆς ἐκάστης,
 ποιμὴν τὸ πρόβατον καλῶν τὸ προπεπλανημένον
 καὶ ὁδοιπόρος ἐκ χωρῶν εἰς χώρας μεταβαίνων.
 Ὁ ὁδοιπόρος, ὁ ποιμὴν, ὁ φίλος εἶν' ὁ Πλάστης !

Ναί, τὴν ἐσπέραν ἱκανῶς πεπονημένους εἶνε !
 Ἀναγκαιοῦσιν εἰς αὐτὸν ἀγάπης εὐφροσύνα,
 ψυχὴ λατρεύουσα θερμῶς, εὐχαὶ ἀγνῶν παιδιῶν !
 ᾿Ω σὺ ἢ μὴ γινώσκουσα τὴν ἀθεσμον ἀπάτιν,
 δὸς εἰς ἐκεῖνον εὐλαβῶς ψυχὴν ἀθροφωτάτην,
 ὡς οὐρανίου νέκταρος ὑπερχειλὲς ἀγγεῖον !

Τὴν προσευχὴν σου κόμισον εἰς τὸν Θεὸν τὴν θείαν,
καί, ὅταν ἴδῃς, ἔχουσα φωτὸς ἀκτίν' ἁγίαν,
ἐγγὺς ἐκεῖνον, τότε εὐθύς, ὦ τέκνον μου, ὦ φῶς μου,
μὴ φοβουμένη προσβολὴν ἢ ἐλαφρόν τι σκῶμμα,
ὡς ἄλλη Μάρθα ἔκχυσον τὸ τῆς ψυχῆς σου πῶμα
πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Πλάστου σου, τοῦ Ποιητοῦ τοῦ κόσμου!

Ζ'

ὦ σμύρνα, ὦ κινάμου
καὶ νάρδου εὐωδία,
βαλσάμου καὶ δικτάμου,
ἀρώματα ὑδάτων
μεθυστικά καὶ θεῖα,
φλόξ πλήρης ἀρωμάτων,

λειμώνες, οὓς δροσίξει
τὸ νᾶμα διαθρόεον,
βωμέ, ἐφ' οὗ καπνίζει
ὁ κόκκος τοῦ λιβάνου,
ῥοδόφυλλον ὄραϊον,
μελίσης ἔδρα πλάνου,

ἰάσμη, ἀσφοδέλων
θυμίαμα κυμαῖνον,
κλαδίον ἀναγγέλλον
εἰς πᾶσαν χελιδόνα
τὸ ἔαρ ἠνθισμένον,
φυγόντα τὸν χειμῶνα,

λευκόχρουν κρίνον θάλλον
 ἐκ δρόσου ποταμίας,
 χρυσὲ ἠλέκτρον βάλλον
 ἀκτίνων φῶς ἠπίων,
 πνοὴ ἀγνῆς πρωΐας,
 ἔσπέρας πνεῦμα θεῖον,

ἀρώματα ἱκμάδος
 ἐν πολυθρόφῳ δάσει,
 ὄσμαι ὑγρᾶς σπλιάδος,
 ἄς πίνει νύξ εὐδαίμων
 ἐν ἀχανεῖ θαλάσση
 ἐπὶ πτεροῶν ἀνέμων,

συμπλέγματ' ἀνθυλλίων
 κοπέντων ἐκ τῶν κήπων
 πρὸς κόσμον ναϊδίων,
 φλὸξ θείας λειτουργίας,
 καπνὲ μὴ διαλείπων
 τῆς ἑπταπλῆς λυχνίας,

καλάμαι, ἄς τὸ στόμα
 ἐθέρισε μαχαίρας,
 φλεκτὸν ὕδριας σῶμα,
 ἀπόπνοια τῆς δρόσου,
 πληροῦσα τοὺς αἰθέρας
 τοῦ θείου νέκταρός σου,

μεγάλοι πανηγύρεις
μεσταὶ θυμιαμάτων,
μικτοῦ θυροῦβου πλήρεις,
πνοαὶ ἀρρήτων μύρων,
ἀνοίγματα στοματίων
τὴν νύκτ' ἀνθῶν ἀπείρων,

ὄσμαὶ ἀθανασίας,
δι' ὧν περιχοσμοῦσι
τὰς πτέρυγας τὰς θείας
οἱ ἄγγελοι, ὁπότε
ἐξ οὐρανοῦ χωροῦσι
λευκοὶ ἀγγελιωτά,

ὦ πρώτη γάμου κλίνη,
τοῦ πρώτου παναγίου
συζύγου εὐφροσύνη,
ὦ πνεύματ' ἀρωμάτων
τῆς ὅλης ὑδρογείου,
τῶν φαινῶν ὀσμάτων,

ὦ πνεύματα, τί εἶσθε
ἐν τῇ ἰδίᾳ σφαίρᾳ,
ἐν ἣ ἄγνὰ κινεῖσθε,
πρὸ τῶν εὐχῶν τῶν θείων,
ὡς πέμπει εἰς αἰθέρα
ψυγὴ ἐκ τῶν μυχιῶν;

Πρὸ τῆς κραυγῆς ἐκείνης
 ψυχῆς ὀλολυζούσης
 καὶ ἔλεον ἐν θρήνοις
 θεόθεν αἰτουμένης,
 καὶ φλόγας ἐκχεούσης
 καὶ συνεχχοομένης ;

Πρὸ τοῦ ἀσήμου δώρου
 τοῦ ἀσημάντου ὄντος,
 παιδίου ταλαιπώρου,
 προσφέροντος καρδίαν,
 πατέρα συνιστῶντος
 εἰς Πρόνοιαν ἁγίαν ;

Πρὸ στόματος τὸν στόνον
 δηλοῦντος τῶν ἐγκάτων
 χωρὶς ἐνάρθρων τόνων ;
 Πρὸ ἀμυθήτου μούσης
 μετὰ μειδιαμάτων
 τὸ δάκρυ προκαλούσης ;

Η΄

Ὅταν αὐτὴ προσεύχηται, γλυκὺς ἐκεῖ προσνεύων
 παρίσταται εἰς ἄγγελος, τὴν κόμην τῆς θωπεύων
 διὰ τῶν πτίλων τῶν λαμπρῶν, τὸ δάκρυ τῆς σπογγίζων
 δι' ἀμβροσίον ἀσπασμοῦ, — κρατῶν χρυσοῦν βιβλίον
 καὶ δι' ἐκείνου τὴν εὐχὴν διδάσκων τὸ παιδίον,
 καὶ μέχρι πέρατος αὐτῆς τὴν χάριν του σκορπίζων.

Τὸ κλῖνον μέτωπον αὐτοῦ πρὸς σκεῦος ὁμοιάζει
 λαμβάνον ὅτι ἀνοικτὴ καρδία ἐνσταλάζει,
 ἀγάπης φθόγγους καὶ κλαυθμῶν τὸ θεῖον τοῦτο πῶμα
 πληροῦται ἀναλλοίωτον ἐκ τῆς πηγῆς ἐκεῖνης,
 ὡς καθαρὸν τι κύπελλον ὑέλου κρυσταλλίνης
 πληροῦται ὕδατος, χωρὶς νὰ μεταβάλλῃ χροῶμα.

Ἄ, ναί, πρὸς χάριν τοῦ Θεοῦ συλλέγει τῶν δακρῶν
 τοὺς σταλαγμοὺς καὶ τῶν φωνῶν τοὺς ἤχους τῶν μυχιῶν,
 καὶ εἰς τοὺς χώρους θ' ἀναβῆ τῆς οὐρανίας νάπης
 ἔτοιμα ἔχον καὶ πνοὴν καὶ ἄρωμα καὶ θρηνον,
 ἵνα ὡς κύπελλον μεστὸν πληρώσῃ δι' ἐκεῖνων
 τὴν μόνην χρεῖαν τοῦ Θεοῦ, τὴν δίδωσαν τῆς ἀγάπης!

Παιδίον, ἐν τῇ γενικῇ τοῦ κόσμου ὑμνοῦν
 τὴν λαλιάν σου προτιμᾷ ἡ Πρόνοια ἡ θεία!
 Τοσαύτην ἔχει, κόρη μου, γλυκύτητα καὶ σθένος,
 τοσοῦτον ἵπταται ἀγνὴ διὰ πτερῶν πυρίνων,
 τοσοῦτον εἰς περιπατῆ ἔκπνέει αὐτὴ θρηνον,
 ὥστε σὲ λέγει ἀδελφὴν ἢ τοῦρανοῦ παρθένος!

Θ'

Μακρὰν ἀπὸ τοῦ δρόμου, ὅπου
 ἡ ἁμαρτία βηματίζει
 τοῦ παραπαίοντος ἀνθρώπου,
 μακρὰν, ὦ τέκνον μου, σὺ μείνον,
 ὅπου ὁ Πλάστης σοὶ ὀρίζει!
 Μείνον λευκόν, ὦ θάλλον κρίνον.

Τὴν ταπεινότητα προτίμα !
 Τί ἢ ἰσχύς καὶ τί ὁ πλοῦτος ;
 Ἐν καταπνίγει ταῦτα κῦμα,
 πνοή τις αἴφνης ἐλαχίστη.
 Ἡ ἀθωότης εἶνε οὕτως
 ἢ δύναμις ἢ παμμεγίστη !

Συχνάκις μετ' ὀργῆς τὸ Θεῖον
 τοὺς ὑψιδόμους πύργους ῥίπτει
 ἀλλ' εἰς τὴν φολεὰν στρουθίων,
 ἐν ἧ φωνῇ λαλεῖ γλυκεῖα,
 φαιδρὸν τὸ βλέμμα του προσπίπτει
 ἐν πατρικῇ φιλοστοργίᾳ !

Μακρὰν ἀπὸ τοῦ κόσμου μεῖνον !
 Ἐν τῇ πενίᾳ μεῖνον, κόρη !
 Χωρὶς φροντίδων ἐπωδύνων
 ἀγνῆς καρδίας ζῆθι βίον,
 καὶ μόνον τίμα καὶ θεώρει
 τὴν φύσιν, πλήρη μυστηρίων !

Μακρὰν ἀπὸ τῶν περιβόλων
 τῶν πόλεων καὶ τῶν ἀνίσων
 ἀγώνων τῶν ἀνθρώπων ὄλων
 ἀπλοῦνται λίμναι ἐν γαλήνῃ,
 ἐν αἷς τὸ ὄμμα πληθὸς νήσων
 ὡς ἀνθοδέσμας διακρίνει !

Γλανκὸν ἀγνῶν ὑδάτων στρῶμα,
ἐν ᾧ τὸ συνειδὸς τις πλύνει,
τὸ ἔσω τοῦτο πάντων ὄμμα,
μετὰ τοσαύτης θυμηδίας,
ὥστ' εὐλαβὲς τὸ γόνυ κλίνει
καὶ ὁ υἱὸς τῆς ἀπιστίας!

Ἡ ἐπ' ἐκείνας ἐσπαρμένη
σκιά πραΰνει τὴν καρδίαν,
καὶ οὐρανίαν χάριν ἰαίνει
καὶ πᾶν ἐκεῖ τοσαύτης βρίθει
εἰρήνης, ὥστε κατ' ἰδίαν
ἐκεῖ τὸ δάκρυ δὲν ἐχύθη!

Καὶ ἡ ἡμέρα, ἦν ἐκείνων
ἡ γῆ λαμβάνει λαμπροτάτην,
χρυσῶν ἀγλαΐσμα ἀκτίνων,
τιμᾶ τοσοῦτον τῶν ὑδάτων
τὸ σίλβον στρῶμα, ὥστε μάτην
προκύπτει νέφος τι διᾶττον!

Τὰς λίμνας ταύτας τὰς ἠρέμους,
τὰς μεταξὺ μακρῶν ὀρέων
ἀποφοραττόντων τοὺς ἀνέμους,
ἡ Θεία ἔθηκε Σοφία
μακρὰν χειμώνων ἀγοραίων
ὠκεανοῦ ἐν τρικυμῖα,

ἵνα ξηρὰ πνοὴ κάμμια,
 κἀνὲν χολὴν ἐγκλειῖον κῆμα
 μὴ ὀυτιδώση ἐν κακία,
 μὴ φαρμακεύση, ὡς τὸν πόντον,
 ἄγνων ὑδάτων λειὸν σχῆμα,
 τοὺς οὐρανοὺς ἀντανακλώντων !

ᾠ κόρη μου, ψυχὴ εὐδαίμων,
 ὦ λίμνη, ἦν ἀγνότης τρέφει,
 μακρὰν κλυδώνων καὶ ἀνέμων
 ἐν τῇ κοιλάδι μεῖνον, ὅπου
 τὸν σκιερὸν σου τόπον στέφει
 τοῦ ἀσφαλοῦς ἢ χάρις τόπου !

ᾠ λίμνη ὕδατος γελῶντος,
 εἰς ἣν ὁ Πλάστης αἴγλην ῥαίνει,
 ὁ κόσμος εἶνε μέγας πόντος·
 πνοὴν ὀμίχλης ἔχει πλήρη·
 ἀφρὸς αὐτοῦ καταπικραίνει
 γλυκεῖαν λίμνην καὶ μονήρη !

I'

Καὶ σύ, ὦ φίλε ἄγγελε, τὴν κόρην μου φυλάσσω
 καὶ πτέρυγα προστάτιδα ὑπὲρ αὐτῆς προτάσσω
 καὶ νύκτα καὶ ἡμέραν,
 ὦ στῦλε ἀδιόρατε, τὸν λύχνον τοῦτον φέρων,
 ὦ κύκνε λίμνης καθαρᾶς, ὦ πνεῦμα τῶν αἰθέρων,
 προσπνέον καθ' ἑσπέραν,

σοὶ ἐμπιστεύομαι αὐτήν, ὡς ὁ Θεός, δακρύων!
Προστάτευ', ἐπιθάρῃσνε, ὁδήγει τὸ παιδίον,
τὸ ἄσθενές μου πλάσμα!
Εἶθε νὰ ἔχῃ πάντοτε, καὶ ἂν πενήθῃ τὸ στήθος,
τὸ ὄμμα τοῦτο τὸ λαμπρόν, τὸ λεῖον τοῦτο ἦθος,
τὸ θεῖον τοῦτο ἄσμα,

δι' ἃ καὶ μόνον, ἀπ' αὐτῆς, χωρὶς καὶ νὰ σὲ ἴδῃ,
ἀπομακρύνων τὰς ψευδεῖς χαρὰς καὶ τὰλλα εἶδη
τῆς πλάνης καθ' ἐκάστην,
σὺ λάτρεις κλίνεις πρὸ αὐτῆς τὸ ἄχραντόν σου στέμμα,
ὡς αὕτη κλίνει ταπεινῶς τὸ πάναγνόν της βλέμμα,
λατρεύουσα τὸν Πλάστην!

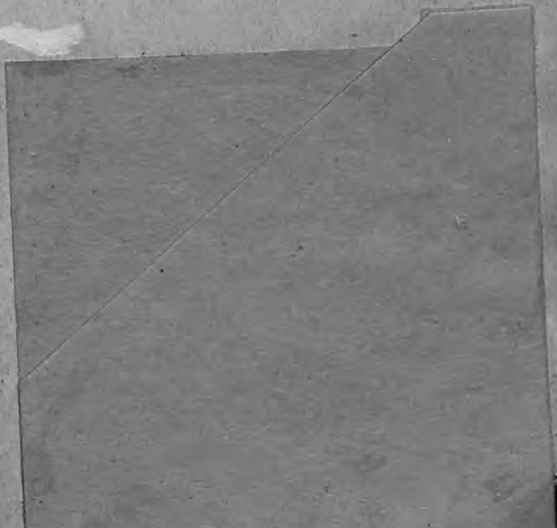
Κατὰ Ἰούνιον τοῦ 1830.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Σερρών

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ "ΕΣΤΙΑ", Κ. ΜΑΪΣΝΕΡ & Ν. ΚΑΡΓΑΔΟΥΡΗ — 4032